

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **V. K.**, zast. JUDr. Petrou Vons Janulkovou, advokátkou, se sídlem Horní lán 1328/6, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2014, č. j. 421/3-182D-5/2014-7542, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2017, č. j. 9 Ad 6/2015 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Petře Vons Janulkové, advokátce, se sídlem Horní lán 1328/6, Olomouc, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Jádro sporu

[1] Jádrem sporu je určení výše výsluhového příspěvku žalobce v souvislosti s určením rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a starobním důchodem žalobce. Žalobce tvrdí, že správní orgány měly vycházet z okolností z doby, kdy skončil jeho služební poměr v roce 1993. Dále v kasační stížnosti tvrdí, že při výpočtu měly vzít v potaz dřívější (vyšší) částku výsluhového příspěvku – částka výsluhového příspěvku byla žalobci snížena v roce 2002.

[2] Vojenský úřad sociálního zabezpečení (dále jen „VÚSZ“) rozhodnutím ze dne 24. 9. 2014 sp. zn. 75034/VP-11/34, vydaným podle § 142, § 134 a § 165 odst. 4 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), upravil výši výsluhového příspěvku žalobce ode dne 29. 8. 2014, kdy dosáhl 60 let věku, na částku 842 Kč měsíčně, tj. na výši rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a starobním důchodem. Konstatoval, že na základě § 36 odst. 2 písm. v) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, podléhá výsluhový příspěvek 15% zvláštní sazbě daně, která v daném případě činí 126 Kč. Po zdanění tedy žalobci náleží k výplatě částka 716 Kč měsíčně.

[3] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný zamítl námitky podané žalobcem proti výše uvedenému rozhodnutí VÚSZ a toto rozhodnutí potvrdil. Žalobce ke svým námitkám připojil neúplnou kopii rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 29. 5. 1997, č. j. 11 C 265/93 - 85 (dále jen „rozsudek z roku 1997“) a namítal, že jeho služební hodnocení nebylo oprávněné a došlo k porušení služební kázně při jeho zařazení na nižší funkci (pozn. soudu: k těmto skutečnostem mělo dojít v roce 1993 – dále též jen „skutečnosti z roku 1993“). Žalovaný k tomu uvedl, že tyto skutečnosti jsou irelevantní pro stanovení výše výsluhového příspěvku.

II. Řízení před městským soudem

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). V žalobě opět vytýkal žalovanému, že VÚSZ při stanovení výpočtového základu ignoroval skutečnosti z roku 1993.

[5] Městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, jestliže nepřihlédl k tvrzením žalobce ohledně skutečností z roku 1993 a rozsudku z roku 1997. Žalovaný je právem označil za irelevantní s tím, že nemohou mít vliv na stanovení nové výše žalobcova výsluhového příspěvku. Toto stručné hodnocení je naprosto postačující.

[6] Městský soud zdůraznil, že předmětem rozhodování správních orgánů byla úprava výše výsluhového příspěvku ode dne 29. 8. 2014, kdy žalobce dosáhl 60 let věku, v důsledku souběhu nároku na výsluhový příspěvek s nárokem na starobní důchod, a zároveň vyčíslení výše výsluhového příspěvku po zdanění. Správní orgán vycházel ze stávající výše výsluhového příspěvku náležejícího žalobci ke dni souběhu nároku na výsluhový příspěvek s nárokem na starobní důchod, a nebyl oprávněn zabývat se okolnostmi, k nimž došlo ještě před skončením služebního poměru žalobce, tj. před více než dvaceti lety.

[7] Nakonec městský soud poukázal také na to, že žalobcovou námitkou ohledně skutečností z roku 1993 se správní soudy již v minulosti zabývaly. Předložil ji totiž už v žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2002, č. j. 421/3 - 182/2002-7542 (dále jen „rozhodnutí z roku 2002“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

VÚSZ ze dne 10. 6. 2002, č. j. 540829/0712/805 - 5, o snížení výsluhového příspěvku na částku 6.462 Kč měsíčně. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 A 140/2002 - 42, při rozhodování v rámci soudního přezkumu rozhodnutí z roku 2002, označil tuto námitku za zcela irelevantní pro skutková zjištění ve věci samé, a proto se jejím hodnocením ani nezabýval. Tím spíše nemůže být tato námitka relevantní při rozhodování správního orgánu o úpravě výše výsluhového příspěvku v roce 2014. Žalobce neuvedl, v čem má spočívat význam skutečností z roku 1993 pro rozhodnutí o úpravě výše jeho výsluhového příspěvku provedené správním orgánem v roce 2014 v důsledku souběhu nároku na výsluhový příspěvek s nárokem na starobní důchod.

[8] Ohledně rozsudku z roku 1997 městský soud uvedl, že ten se týká jiné věci a s otázkou výše výsluhového příspěvku nesouvisí. Žalobce sice soudu předložil neúplnou kopii tohoto rozsudku (strany 1 a 2, 7 a 8), i z ní je však zřejmé, že Okresní soud v Olomouci rozhodoval o žalobě, kterou se ČR - Vojenská správa na žalobci domáhala zaplacení částky 7.647 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody. Tu jí měl způsobit tím, že jako voják při plnění služebních povinností převzal ženijní materiál, který při kontrole provedené v souvislosti s předáváním funkce nebyl kompletní, ačkoliv za něj žalobce převzal odpovědnost podle § 176 zákoníku práce. Okresní soud v Olomouci žalobu zamítl z důvodu neprokázání splnění základních předpokladů ke vzniku obecné odpovědnosti za škodu, neboť Vojenská správa neunesla důkazní břemeno.

III. Kasační stížnost žalobce

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

[10] V kasační stížnosti vytýká městskému soudu, že se dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou ohledně skutečností z roku 1993 a s předloženým rozsudkem z roku 1997. Nesouhlasí se závěrem soudu, že v žalobě neuvedl, v čem má spočívat význam jím tvrzených skutečností. Správní orgány a městský soud postupovaly nesprávně a nezákonně, pokud k nim nepřihlížely. Z předložených důkazů vyplývá, že stěžovatel svou funkci vykonával řádně, snížení platu nebylo na místě a při vyměření výsluhového příspěvku byl poškozen, protože mu nebyly započítány odpracované služby, nebyla mu proplacena dovolená ani další náhrady stanovené rozhodnutím náčelníka generálního štábu Armády ČR. Stěžovatel má za to, že správní orgán byl povinen zabývat se okolnostmi skončení jeho služebního poměru a v tomto směru měl provést dokazování.

[11] Stěžovatel dále vytýká napadenému rozsudku nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Nevyrovnal se dostatečně se žalobními námitkami stěžovatele a v odůvodnění v podstatě jen opisuje závěry žalovaného.

[12] Nakonec odmítá stanovisko městského soudu, že správní orgán musel vycházet ze stávající výše výsluhového příspěvku. Má naopak za to, že – pokud stěžovateli zanikl služební poměr vojáka ke dni 31. 3. 1993 – mu náleží výsluhový příspěvek dříve určený podle § 33d odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků (dále jen „zákon č. 76/1959 Sb.“; tento předpis byl ke dni 1. 12. 1999 zrušen a nahrazen zákonem o vojácích z povolání – pozn. soudu). Proto není na místě přihlížet k následnému snížení výsluhového příspěvku, k němuž došlo podle rozhodnutí VÚSZ z roku 2002.

[13] Stěžovatel uzavírá, že byl při rozhodování o výši svého výsluhového příspěvku poškozen již třikrát. Nejprve na začátku při propuštění, kdy byl poškozen při výměře výsluhového příspěvku, neboť byl neoprávněně přeřazen na nižší funkci, a tím došlo i ke snížení platu rozhodného pro výpočet výsluhového příspěvku (a navíc mu nebyly započítány další složky platu a náhrady). Následně v roce 2002, kdy VÚSZ rozhodl o snížení výsluhového příspěvku (přičemž VÚSZ opět zcela ignoroval při stanovení výpočtového základu skutečnost, že stěžovatel byl poškozen v souvislosti s jeho přeřazením, ačkoliv o tom předložil správnímu orgánu důkazy). Zpětný přepočet, který VÚSZ tehdy provedl, byl nepřiměřenou tvrdostí v neprospěch stěžovatele. A nakonec nyní, kdy výše výsluhového příspěvku tak, jak byla stanovena posledním rozhodnutím VÚSZ, nekoresponduje s výpočtem výsluhového příspěvku při propuštění stěžovatele ze služebního poměru, který mu byl několik let bez jakýchkoliv pochybností vyplácen.

IV. Vyjádření žalovaného

[14] Žalovaný se ve svém vyjádření navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[15] Zdůraznil, že předmětem správního řízení je právě jen otázka souběhu nároku stěžovatele na výsluhový příspěvek s jeho nárokem na starobní důchod, která je upravena v § 134 zákona o vojácích z povolání. Rozhodná pro řešení tohoto souběhu nároků podle citovaného ustanovení zákona o vojácích z povolání je proto pouze výše rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a starobním důchodem ke dni přiznání této důchodové dávky stěžovateli.

[16] Stěžovatel uplatňuje svoji námitku opakovaně neúspěšně. Žalovaný poukázal zejména na předcházející správní rozhodnutí ohledně výše výsluhového příspěvku z roku 2002, která přezkoumal i Nejvyšší správní soud (jenž rozhodl rozsudkem pod sp. zn. 6 A 140/2002, zmíněným v odstavci [7]). Přitom již v uvedeném rozsudku soud označil námitku stěžovatele o neopodstatněném zařazení do nižší funkce za irelevantní pro skutková zjištění ve věci, a proto se jejím hodnocením ani nezabýval. Rovněž konstatoval, že není při stanovení výše výsluhového příspěvku možné započítat případné náhrady za bojové rozdílení či proplacení náhradního volna a služeb, neboť je nelze zařadit mezi náležitosti uvedené v § 33d odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb.

[17] Žalovaný nepřisvědčuje ani námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku – obsahem žalobní námitky jsou skutečnosti z roku 1993, které již správní soudy vypořádaly (včetně rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 140/2002).

[18] Žalovaný nesouhlasí s názorem stěžovatele, že mu zanikl služební poměr vojáka z povolání ke dni 31. 3. 1993, a proto mu nadále náleží výsluhový příspěvek ve výši, v jaké mu byl vyměřen podle § 33d odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb. To znamená, že VÚSZ neměl přihlížet při souběhu nároku na výsluhový příspěvek s nárokem na starobní důchod ke snížené výši jeho výsluhového příspěvku stanovené rozhodnutími VÚSZ a žalovaného z roku 2002. Podle § 165 odst. 4 zákona o vojácích z povolání se výsluhový příspěvek přiznaný podle dosavadních předpisů (zákon č. 76/1959 Sb.) považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona (zákona o vojácích z povolání), a to ve výši, v jaké náležel ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, tedy ke dni 1. 12. 1999. Nikoli tedy v původní výši, v jaké byl vyměřen podle § 33d odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb. (ode dne 1. 4. 1993), jak tvrdí stěžovatel.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti. Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[20] Kasační stížnost není důvodná.
[21] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, tedy tím, zda je napadený rozsudek srozumitelný a zda je v jeho odůvodnění uveden dostatek důvodů podporujících jeho výrok (k nepřezkoumatelnosti viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, resp. jiná vada řízení před městským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., je ostatně vadou tak závažnou, že se jí soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by to stěžovatel sám nenamítal.

[22] Kritéria přezkoumatelnosti napadený rozsudek splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Správně identifikoval žalobní námitku, tedy že VÚSZ při stanovení výpočtového základu ignoroval skutečnosti z roku 1993. Tato otázka je ostatně i předmětem kasačního přezkumu. Městský soud vyložil, proč ji nepovažoval za důvodnou a jeho závěry – byť stručné – jsou podpořeny logickou argumentací na str. 3 a 4 napadeného rozsudku.

[23] Nejvyšší správní soud přisvědčuje žalovanému a městskému soudu, že předmětem řízení v posuzovaném případě bylo pouze určení rozdílu mezi existujícím a již určeným

výsluhovým příspěvkem a starobním důchodem stěžovatele. Předmětem řízení naopak nebylo (a) určení výše samotného výsluhového příspěvku, či případně (b) posouzení okolností týkajících se průběhu služebního poměru stěžovatele (tj. skutečností z roku 1993). O prvně uvedeném správní orgány pravomocně rozhodly již dříve – svými rozhodnutími v roce 2002. Tato rozhodnutí byla navíc předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu, jenž o věci rozhodl rozsudkem sp. zn. 6 A 140/2002. V uvedených rozhodnutích se správní orgány také vypořádaly i s tvrzením stěžovatele, že je třeba vzít v potaz skutečnosti z roku 1993. Přesvědčivě osvětlily, proč jsou tyto skutečnosti pro určení výše výsluhového příspěvku nerozhodné. Skutečnosti z roku 1993 nemohou být vzhledem k výše uvedenému předmětem soudního přezkumu, neboť se přímo netýkají nyní posuzovaných rozhodnutí správních orgánů.

[24] Nynější řízení se zabývá vskutku jen prostým výpočtem rozdílu mezi uvedenými platbami. V rámci něho nelze dosáhnout nového opakovaného přezkumu dřívějších pravomocných rozhodnutí správních orgánů a Nejvyššího správního soudu. Stejně tak nelze v rámci něho dosáhnout přezkumu okolností souvisejících se služebním poměrem stěžovatele, resp. s jeho skončením na základě skutečností z roku 1993.

[25] Je ostatně evidentní, že kdyby stěžovatel chtěl dosáhnout přímo přezkumu rozhodnutí z roku 2002, bránila by tomu překážka věci rozhodnuté (*res iudicata*). Tuto překážku nelze obcházet prostřednictvím soudního přezkumu navazujících rozhodnutí. Bylo by to v rozporu s principem právní jistoty a nezměnitelnosti pravomocných správních i soudních rozhodnutí.

[26] Stěžovatel se v kasační stížnosti také domáhá toho, aby správní orgány vzaly v potaz dřívější (vyšší) částku výsluhového příspěvku (tj. kterou pobíral před rozhodnutím VÚSZ z roku 2002). Dovozuje, že se má jednat o výsluhový příspěvek podle – dnes již zrušeného – § 33d odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb.

[27] Tato kasační námitka je nepřípustná. Stěžovatel ji neuplatnil v žalobě, ani zde tato námitka nemá svůj předobraz, ač tak učinit mohl. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „[u]*stanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží*“ (srov. rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Jak již soud uvedl např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Jeho užití lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti pravomocnému správnímu rozhodnutí byly nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám. Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném

opravném prostředku vystavěno (k tomu dále viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89).

[28] Pro úplnost soud dodává, že VÚSZ rozhodoval o výpočtu rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a starobním důchodem stěžovatele podle § 134 zákona o vojácích z povolání. Podle jeho věty první [p]*ři souběhu nároku na výsluhový příspěvek s nárokem na invalidní důchod anebo starobní důchod z důchodového pojištění se výsluhový příspěvek vyplácí pouze tehdy, je-li vyšší než některý z uvedených důchodů, a to ve výši rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem*.

[29] Podle přechodného ustanovení § 165 odst. 4 zákona o vojácích z povolání [v]*ýsluhový příspěvek přiznaný podle dosavadních předpisů se považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona, a to ve výši, v jaké náležel ke dni účinnosti tohoto zákona, a nadále se vyplácí a zvyšuje za podmínek, které stanoví tento zákon. Poživateli výsluhového příspěvku, který mu byl přiznán podle právních předpisů účinných před 1. prosincem 1999 do 60 let věku, bude na základě jeho žádosti vyplácen výsluhový příspěvek za podmínek stanovených ve větě první, a to nejdéle do 60 let věku. Nejpozději při dosažení 60 let věku mu náleží výsluhový příspěvek za podmínek stanovených v § 134*.

[30] Posledně citované ustanovení má význam pro projednávaný případ, protože výsluhový příspěvek stěžovatele byl původně určen před účinností stávajícího zákona o vojácích z povolání, a to podle zákona č. 76/1959 Sb., jehož se dovolává stěžovatel. Citované přechodné ustanovení nevyvolává jiné důsledky, než že stěžovatel (stejně jako jiné osoby oprávněné k výplatě výsluhového příspěvku ke dni účinnosti „nového“ zákona o vojácích z povolání) si „zachovaly“ výplatu výsluhového příspěvku, dříve přiznanou podle zákona č. 76/1959 Sb. Nadále pak již tento příspěvek (včetně jeho zvyšování) bez dalšího podléhal a dosud podléhá režimu „nového“ zákona o vojácích z povolání.

[31] Stěžovatel se odvolává na § 33d odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb., podle něhož [p]*ro vyměření dávek podle tohoto zákona je rozhodný platový tarif a pravidelné příplatky náležející vojákovi z povolání v posledním kalendářním měsíci trvání služebního poměru a měsíční průměr proměnlivých příplatků, odměn a prémií vyplacených v kalendářním roce předcházejícím dni skončení služebního poměru, pokud podléhají dani ze mzdy. Skončí-li služební poměr posledním dnem kalendářního roku, zjišťuje se uvedený měsíční průměr z tohoto kalendářního roku*. Toto ustanovení jistě mělo „historické“ opodstatnění v době časové působnosti citovaného zákona (tj. do dne 30. 11. 1999; zákon o vojácích z povolání nabyl účinnosti dne 1. 12. 1999). Jak je vyloženo v předchozím odstavci, nyní se však výsluhový příspěvek stěžovatele (byť byl původně určen podle citovaného zákona č. 76/1959 Sb.) řídí platným zákonem o vojácích z povolání (arg.: výsluhový příspěvek se *nadále vyplácí a zvyšuje za podmínek, které stanoví tento zákon*). Historickou právní úpravu zákona č. 76/1959 Sb. na něj aplikovat nelze.

VI. Závěr a náklady řízení

[32] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud neshledal ani jiný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[34] Stěžovateli byla v řízení před Nejvyšším správním soudem jako zástupkyně ustanovena JUDr. Petra Vons Janulková, advokátka, se sídlem Horní lán 1328/6, Olomouc. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) advokátního tarifu, náleží advokátce odměna za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem; písemné podání nebo návrh ve věci samé – doplnění kasační stížnosti) v částce 6.200 Kč (3.100 Kč za jeden úkon právní služby). Dále jí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů v částce 600 Kč a částka 1.428 Kč představující 21% náhradu za daň z přidané hodnoty, jíž je advokátka plátcem (§ 14a advokátního tarifu). Celková výše odměny ustanovené zástupkyně proto činí 8.228 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu